

در هر یک از اتاق‌های منزل یا محل کار مکانهای امن را تعیین کنید. این مکان می‌تواند زیر یک میز محکم، یا کنار دیوار داخلی به دور از پنجره باشد.

آمادگی اتاق اصناف تهران برای دریافت آموزش‌های پاسخگویی در برابر حوادث

رئیس سازمان داوطلبان جمعیت هلال احمر با حضور در محل اتاق اصناف تهران، با رئیس و اعضای آن دیدار و در خصوص آماده سازی و آموزش اصناف به هنگام وقوع حوادث، مذاکره کرد. محمد نصیری در این دیدار با بیان اینکه فراگیری کمک‌های اولیه به عنوان یک مهارت در جامعه محسوب می‌شود، افزود: «چگونگی نهادینه کردن این مهارت به عنوان یک فرهنگ عمومی در جامعه و همچنین آماده سازی افراد در رویارویی با حادثه‌ها از طریق آموزش‌های همگانی از جمله اهدافی است که جمعیت هلال احمر دنبال می‌کند، بنابراین ظرفیت بسیار خوبی در این سازمان وجود دارد تا طی انعقاد تفاهنامه‌های همکاری میان صنوف و تشکل‌های مختلف مردمی ضمن آرایه آموزش‌های لازم به آنها، تعامل خوبی نیز برای بهره‌گیری از امکانات و خدمات داوطلبانه‌شان در برنامه‌ها و طرح‌های عام‌المنفعه جمعیت هلال احمر صورت پذیرد.»

درباره برنامه توانبخشی فیزیکی کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در افغانستان

۳۰ سال خدمت داوطلبانه با کمترین امکانات

خدمت‌رسانی به ۱۷۸ هزار معلول

زندگی اما برای محمودالله احمدی، بسکتبالیست نشسته بر صندلی چرخدار بهتر است؛ کسی که نه یک بار بلکه دو بار فرصتی برای شروع دوباره زندگی پیدا کرد. پس از رنجش بسیار از آسیب نخاعی به علت اصابت گلوله به کمرش، او از برنامه اعتبار کوچک کمیته بین‌المللی صلیب سرخ بهره‌مند شد و توانست یک فروشگاه تاسیس کند. اما او رویاهای بزرگتری داشت، ۶ سال بعد، محمودالله احمدی وارد رشته بسکتبال معلولان شد و تلاش و استقامتش در این راه، او را به تیم ملی کشورش رساند. او می‌گوید: «در سال ۲۰۱۴، من عضوی از تیم ملی بودم که در مسابقات قهرمانی بین‌المللی در ایتالیا شرکت کرد. پس از بازگشت تصمیم گرفتم بازی خود را تقویت کنم و در مورد آموزش جدی‌تر باشم.» امروز، این ورزشکار، رشته بسکتبال روی صندلی چرخدار را در سالن بدنسازی مرکز کار توپدی ICRC در کابل آموزش می‌دهد.

شش سال از زمانی که صفرمحمد کارایی و حرکت اندام‌های پایین تنه‌اش را پس از شلیک به ستون فقراتش در طول یک اعتراض از دست داد، می‌گذرد. در حالی که پسر ۱۲ ساله‌اش صندلی چرخدار او را به جلو هل می‌دهد، پسر بزرگ صفرمحمد با یک چرخ‌دستی هر روز نان تازه در بازار می‌فروشد، تا چرخ معیشت زندگی خانواده‌شان بچرخد. او می‌گوید: «مردم بی‌رحم هستند... آنها حتی من را که سعی می‌کنم به زندگی عادی برگردم، با نام مستعار تمسخر آمیزی خطاب قرار می‌دهند.» صفرمحمد پس از این که تمام پول خود را برای درمان پزشکی خرج می‌کند، به کمیته بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر برای دریافت وام مراجعه می‌کند، تا بتواند زندگی کاری‌اش را دوباره احیا کند. با وجود وضع قوانین سختگیرانه در خصوص افراد معلول، هنوز معلولیت در افغانستان با پر خوردهای تبعیض آمیز و تعصبی احاطه شده است؛ حقیقتی که این نانوای میانسال هم خیلی خوب می‌داند.

جمعیت است؛ هزینه عظیمی که این کشور بعد از دهه‌ها مواجهه با درگیری از آن رنج می‌برد. افغانستان یکی از تنها سه کشور جهان است که در کنار نجر به و پاکستان انتقال و بروس‌های وحشی هنوز در آنها مهار نشده است. آلبرتو کارپو، رئیس برنامه توانبخشی کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در افغانستان تخمین می‌زند کسانی که نیاز به پروتز یا دستگاه اصلاح دارند، کمتر از ۲۰۰ هزار نفر نیستند. افغانستان یکی از پرجمعیت‌ترین کشورهای جهان است که همچنین مهم‌ترین مین‌های زمینی ضدشورش را در خاک خود جای داده است. با وجود مین‌های بسیار و جاشنی‌های منفجر نشده بمب و خمپاره، ۷۵۰ هزار نفر از مردم افغانستان به‌طور مستقیم تهدید می‌شوند و بیش از ۲۹ هزار و ۵۰۰ نفر از کسانی که اندام خود را از دست داده‌اند، با انفجار مین‌های زمینی یا سایر بقایای جنگ، آسیب دیده‌اند و در مراکز درمانی کمیته بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر ICRC تحت درمان قرار گرفته‌اند.

منبع: www.icrc.org

ممنوعیت مین؛ کنوانسیون علیه کشتار کور کورانه

سرخ، به عنوان ارتقا دهنده و محافظ حقوق بین‌المللی بشر دوستانه (حقوق جنگ) همواره در راستای اشاعه این تفکر تلاش کرده که حتی جنگ هم محدودیت دارد و ضرورت‌های جنگ‌بایستی از الزامات انسانی تبعیت کند. کمیته بین‌المللی صلیب سرخ و جمعیت‌های ملی صلیب سرخ و هلال احمر نقش کلیدی در ارتقای جهانی شدن و اجرای کنوانسیون ممنوعیت مین ایفا کرده‌اند. این تلاش‌ها شامل فعالیت‌هایی از قبیل کاهش خطرات به منظور پیشگیری از حوادث و کاستن از تأثیرات الودگی تسلیحاتی بر جوامع متأثر و آرایه کمک در زمینه مراقبت‌های بهداشتی و خدمات توانبخشی قربانیان جنگ و افراد دارای معلولیت‌ها از جمله قربانیان مین است.

کنوانسیون ممنوعیت مین، الهام بخش تصویب کنوانسیون سال ۲۰۰۶ سازمان ملل متحد در مورد حقوق افراد دارای معلولیت و پروتکل اختیاری آن بود. تصویب این کنوانسیون اقدام اساسی در جهت ارتقا و حمایت از حقوق افراد دارای معلولیت و تضمین مشارکت کامل و برابر آنان و ادغام در جامعه است. کمیته بین‌المللی صلیب سرخ، به عنوان ارتقا دهنده و محافظ حقوق بین‌المللی بشر دوستانه (حقوق جنگ) همواره در راستای اشاعه این تفکر تلاش کرده که حتی جنگ هم محدودیت دارد و ضرورت‌های جنگ‌بایستی از الزامات انسانی تبعیت کند. کمیته بین‌المللی صلیب سرخ و جمعیت‌های ملی صلیب سرخ و هلال احمر نقش کلیدی در ارتقای جهانی شدن و اجرای کنوانسیون ممنوعیت مین ایفا کرده‌اند. این تلاش‌ها شامل فعالیت‌هایی از قبیل کاهش خطرات به منظور پیشگیری از حوادث و کاستن از تأثیرات الودگی تسلیحاتی بر جوامع متأثر و آرایه کمک در زمینه مراقبت‌های بهداشتی و خدمات توانبخشی قربانیان جنگ و افراد دارای معلولیت‌ها از جمله قربانیان مین است.

گزارش فعالیت صلیب سرخ در افغانستان از آرایه کمک‌های اولیه به مجروحان جنگی تا تأمین آب با کیفیت

نماینده کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در افغانستان چندی پیش با انتشار گزارشی فعالیت‌های بشردوستانه خود در زمینه‌های مختلف از جمله خدمات درمانی، توانبخشی، آبرسانی، بهداشت و بازدید از زندانی‌ها را تشریح کرد. بسیاری از این فعالیت‌ها با کمک هلال احمر افغانستان صورت گرفته است. بیش از ۳۰ سال است که کمیته بین‌المللی صلیب سرخ مشغول خدمت‌رسانی به مردم متأثر از جنگ و درگیری‌ها در افغانستان است. به دلیل حملات پیاپی و مرگبار به کارمندان در سال گذشته، این نهاد بخشی از فعالیت‌های خود را در مناطق شمالی افغانستان کاهش داده است. دفتر نمایندگی این سازمان در کابل گزارش عملکرد ۶ ماهه نخست سال ۲۰۱۸ را منتشر کرد و فعالیت‌هایش را با ذکر آمار و ارقام به اطلاع مخاطبان رساند.

طبق این گزارش، در سال ۲۰۱۸ کمیته بین‌المللی صلیب سرخ به بیمارستان‌ها و مراکز درمانی مختلف و همچنین کلینیک‌های درمانی چندین زندان و بازداشتگاه کمک کرده است تا بتوانند برای بیش از ۴۶۰ هزار نفر مراقبت‌های درمانی فراهم کنند. بیش از ۳۸۰ مجروح جنگی نیز کمک‌های اولیه دریافت کرده و برای درمان به مراکز درمانی انتقال داده شده‌اند. در ۶ ماهه نخست سال ۲۰۱۸، کمیته بین‌المللی صلیب سرخ به ۶۶۰ خانواده کمک کرده است تا با بستگان بازداشت‌شده‌شان در ارتباط باشند. این سازمان همچنین از ۲۷ هزار زندانی بازدید کرده تا نسبت به رفتار انسانی و کرامت‌آمیز با آنها اطمینان حاصل کند. بانوسازی ۷۵۱ پمپ آب در مناطق روستایی و حاشیه‌نشینی، کمیته بین‌المللی صلیب سرخ توانسته به بیش از ۱۰۵ هزار نفر کمک کند تا به آب کافی و با کیفیت دسترسی پیدا کنند. کمیته بین‌المللی صلیب سرخ همچنین با همکاری جمعیت هلال احمر افغانستان به بیش از ۲۸ هزار آواره متأثر از مخاصمات کمک‌های ضروری آرایه کرده است. همچنین در ارتباط با ترویج حقوق بین‌المللی بشردوستانه، کمیته بین‌المللی صلیب سرخ برای بیش از ۴۸۰ نفر از بخش‌های مختلف از جمله کارکنان ارتش افغانستان، نیروهای دفاع ملی افغانستان، کارکنان پلیس ملی و محلی و اعضای مخالفان مسلح جلسات توجیهی برگزار کرده است. کمیته بین‌المللی صلیب سرخ به عنوان بخشی از مأموریت بشردوستانه‌اش به حاملان سلاح تمامی طرف‌های مخاصمه پیوسته کمک می‌کند که بر اساس حقوق بین‌المللی بشردوستانه، اشخاصی که در جنگ شرکت نکرده یا دیگر در آن شرکت نمی‌کنند، باید در برابر آسیب محافظت شوند و مصون نگه داشته شوند.

۶۶

کمیته بین‌المللی صلیب سرخ با تلاش در سراسر جهان در نظر دارد تا عموم مردم از خطرات ناشی از «سلاح‌هایی که حتی پس از پایان یک درگیری همچنان به کشتار کور کورانه» ادامه می‌دهند، آگاه شوند. ۲۰ سال پیش، کمیته ۴ بین‌المللی صلیب سرخ به فراخوان جهانی برای ممنوعیت مین‌های زمینی ضدنفر پیوست. دلیل این کار، درخواست مکرر تیم‌های پزشکی این کمیته بود که هر روزه شاهد مرگ و میر و جراحت همه‌گیر و جهانی ناشی از مین‌های ضدنفر بودند. جراحات ناشی از مین‌های ضدنفر همچنان جزو بدترین مواردی است که جراحان جنگی مابه مداوی آن می‌پردازند. افزایش میزان انزجار عمومی از اثرات ویرانگر مین‌های ضدنفر بر غیرنظامیان، دولت‌ها را بر آن داشت که در سال ۱۹۹۷، کنوانسیون ممنوعیت مین‌های ضدنفر را به تصویب برسانند. برای نخستین بار در تاریخ، دولت‌ها موافقت کردند سلاحی را کاملاً ممنوع کنند که در آن زمان به نحو گسترده‌ای مورد استفاده قرار می‌گرفت. با وجود کاهش قابل توجه شمار قربانیان در سال‌های اخیر، وعده‌های کنوانسیون در زمینه مراقبت، کمک‌رسانی و ادغام مجدد اجتماعی - اقتصادی صدها هزار نفر از قربانیان مین هنوز محقق نشده است. به رغم وقوع تحولات مثبت در شماری از کشورهای جوامع، اکثریت قربانیان مین همچنان نیاز به دیدن تحولی عمیق در زندگی و وضع خود دارند. بسیاری از پیشرفت‌ها در زمینه ایجاد ساختارها، شیوه‌ها و ابزارهای ضروری برای حمایت از اجرای ملی نظام کمک‌رسانی به قربانیان صورت گرفته است. این اقدام، قطعا نخستین گام ضروری است؛ اما تبدیل این سازوکارها به تحولی ملموس در کیفیت و کمیت خدمات همچنان امری است که در بسیاری از مناطق آلوده باید انجام شود. به رغم این که در ابتدا مسأله با ممنوعیت مین‌های ضدنفر آغاز شد، اما این اقدام منجر به شکل‌گیری هنجاری وسیع‌تر